

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ



Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΜΑΤΩΝ

Αυτόματα που μιλούν, που πετούν, που παίζουν πιάνο, που προκαλούν τον τρόμο.

Να χορεύη τόσο όμορφα, να λέη τόσα έρωτικά λόγια και να είνε αυτόματο !...

Μισό Σούμπεργκ στον «Κούζλο»

Εΐδατε τον «Κούζλο», την χαριτωμένη όπερέττα που παίζει ο θάσος; Δράμαλη στο Κοκοτούλειον; Η σύζυγο; ένός; Μακρησίου τρελλάνεται για τής; κούζλες; και ζητάει από τον γέροντα σύζυγό της να τής αγοράσή ένα μεγάλο Κούζλο, που μιλεί, τραγουδεί, χορεύει, τα κάνει όλα. Αντι του Κούζλου όμως μεταφέρουν στο σπίτι ένα υπάλληλο του καταστήματος; που αγαπά την μακρησία και ριψοκινδυνεύει, ντυμένος σαν Κούζλο, για να μείνη μία νύκτα μαζί της.

Επ' αυτού στηρίζεται όλη σχεδόν ή υπόθεσι; τής; όπερέττα. Θα μās; πήτε υπάρχουν πράγματα κούζλες; υπάρχουν αυτόματα που μιλούν, τραγουδούν, χορεύουν; Μέχρι ποίου σημείου έχει φθάσει σχετικώς; ή ανθρώπινη έφευρετικότης; ή ανθρώπινη τέχνη και σοφία;

Διά να τα μάθωμεν όλα αυτά, πρέπει να ανατρέξωμεν εις την ιστορίαν των αυτόματων διά μέσον των αιώων. Η ιστορία των είνε πράγματι αξιοθαύμαστο; και καταπληκτική. Η ανθρώπινη τέχνη έχει θριαμβοσυρτήσει σχετικώς. Τα αυτόματα ήσαν γνωστά και στους αρχαίους.

Τό 450 π. χ. ό έφευρέτης των πρώτων αρχών τής; μηχανικής; και φιλόσοφο; Αρχαίος; κατασκεύασε ξυλίνην περιστεράν, ή όποια έπετούσε εύκολοτάτα στον αέρα.

Τού; τελευταίους; όμως; αιώνας; ότε προώδευσεν ή μηχανική και ή ώρολογιοποιία, ή τέχνη των αυτόματων έφθασεν εις τό ύψιστον σημείον τής; και ίδου τί αναφέρει σχετικώς; ή ιστορία :

Ο φιλόσοφο; Αλβέρτος; ό Μέγας; που ήκμασε στα 1250 μ. χ. είχε ένα αυτόματο που έκανε καθήκοντα θυρωρού. Μόλι; κανείς χτυπούσε την πόρτα, άμέσως; το αυτόματο του άνοιγε και υπεκλίνετο ! Τό αυτόματο αυτό ήτο απαρύλλαχτο με άνθρωπο.

Επίσης ό Ιωάννης; Μίλλερ από τό Καίνιξμπεργκ (1436 — 1476) κατασκεύασε μία σιδερένια μπιγα, που μόλι; τήν άφηνε έλεύθερη σε καμμιά συγκέντρωσι, έκινε ένα γύρω πίνω από τού; προσκεκλημένους; και κατόπιν γύριζε μόνη τής; στο χέρι του κυρίου τής;. Περιεργότερος; όμως; είναι ό τεχνητός; αέτος; του ίδιου, τον όποιον χάρισε στον Αυτοκράτορα Φρειδερίκο. Όταν ό Αυτοκράτωρ έβγαίνει όσω, ό αέτος; προηγείτο πετώντας μερικά τον πύλων τής; πόλεως; (διώστημα πεντακοσίων βηματών) και κατόπιν έκανε μεταβολή και έγύριζε πάλι στα Ανάκτορα ! Ο αέτος; αυτός; θυμίζει όλγρον τήν περιστεράν του Αρχαία.

Κατά τό 1600 ό Ολλανδός; φυσικός; Κορνήλιος; φάν Δρέμπελ κατασκεύασε ένα μουσικό; όργανο, τό όποιον άνοιγε μόνο του, μόλι; άνέτελλε ό ήλιος; και έπαιζε πάλι μόνο του έρ; όσον ό ήλιος; έλαμπε στον ουρανό. Μετά τήν δύσιν έπαινε να παίζη και ξανάκινε μόνο του. Αυτό μās; θυμίζει την παράδοσι; τής; μυθολογίας; για τό άγαλμα του Μείμονος; μέσα από τό όποιο άκουγότανε θαυμασία μελωδία μόλι; άνέτελλε ό ήλιος;. Ο φάν Δρέμπελ ανακάλυψε επίσης; τό δονήμιό του θερμομέτρο και τό κόκκινο χρώμα. Η « Εφημερίς; των Σοφών; » έγραφε τό 1680 για ένα αυτόματο τεχνητό; άλογο που μπορούσε να διανύη 700 λέγες; τήν ήμέραν, άν τό έβάζαν στον άνοιχτό κάμπο. Επίσης; έγραψε για ένα σιδερένιο άγαλμα που κατασκεύασε κάποιος; φυλακισμένος; των Τούρκων. Αυτό τό άγαλμα βγήκε μόνο του απ' τή φυλακή; πής; στο άνάκτορο του Σουλτάνου; Αχμέτ; Ραχμάν; γονάτισε μπροστά του και του έπέδωκε; μιάν άναφορά; έκ; μέρου;



του φυλακισμένου κατασκευαστού του, διά τής; όποίας; έζητούσε χάρη, Κατόπιν τό αυτόματο ξαναγύρισε μόνον του πάλιν στην φυλακή. Τό πράγμα είνε βέβαια άπίστευτο, μα όχι και άναρχές;.

Περίεργα επίσης; είνε τα αυτόματα που κατασκεύασε ό διάσημος; Γάλλος; μηχανικός; Βηκινσόν (1709-1782). Αρχικώς; έρτίσινε ένα Σάτυρο που καθότανε σ' ένα βραχο, με τον αυλό στο στόμα και έπαιζε. Οι ήχοι του αυλού άλλως; ανάλωγος; των κινήσεων του στόματος, των δαχτύλων και τής; γλώσσα; του αυτόματου, τό όποιον μπορούσε να παίζη; στον αυλό του δώδεκα διμφορές; μελωδίες; ! Ένας; άλλος; αυτόματος; αλλητη; του ίδιου έπαιζε είκοσι μελωδίες. Έπειτα κατασκεύασε ό Βηκινσόν; δύο κίπτιες; που κολυμπούσαν, έλούζοντο, έρωγαν κ; ... έχόνεσαν σ' αν ήσαν ζωντανές;... Εκείνη τήν εποχή παίζετο κ; ή τραγωδία του Μακριντέλ, ή «Κλεοπάτρα». Όπως; είνε γνωστόν; ή πενταμυριά; αυτή βασίλισσα τής; Αιγύπτου αυτοκτόνησε στα 30 π. χ. τοποθετήσασα ένα φαρμακερό; φεΐδι, τό γνωστό υπό τό όνομα άσπις; εις τό στήθος; τής; έτι τοΐτο για να τήν δαγιάση. Για μεγαλειότημα; λοιπόν; έπτευχία του έργου του Μακριντέλ ό Βηκινσόν έφτιαξε εν αυτόματο φεΐδι, που έσύμμο χάρμο, κουλουμιάζετανε, τυλιγότανε γύρω από τό χέρι τής; πρωταγωνιστριά; που υπέδευε τήν Κλεοπάτρα, τήν έδάγκανε, έβγαζε τή γλώσσα του όσω κ; αναπήδου; εσφυρίζοντα; στο στήθος; τής; !...

Άλλα; με όλ αυτά ή τραγωδία σφυρίζετο και κάποιος; άστειος; μάστιγα έπε δει τό σύνθημα των σφυριγμάτων τό έδωσε ... τό φεΐδι του Βηκινσόν !

Ο Ελβετός; μηχανικός; Πέτρο; Δρό; (1721—1790) κατασκεύασε ένα ρολόι που δούλευε δικαίως; χωρίς να κουνιζέται ποτέ. Επίσης; κατασκεύασε ένα τεχνητό; άνθρωπο που έγραφε με φυσικωτάτας; κινήσεις; των άφθώσεων των δαχτύλων καλλιγραφικώτατα γράμματα. Ο γιος; του Δρό; Ερρίκος; κατασκεύασε επίσης; ένα κορίτσι που έπαιζε πιάνο. Καθότανε μπρός; στο πιάνο, κιντούσε στο βιβλίο τής; μουσικής; και παρακολουθούσε παίζοντας; με τα μάτια τα μουσικά σημεία. Μόλι; δέ έτελειότανε, σηκωνότανε και χαιρέτιζε τού; παρευρισκομένους;.

Επίσης; πολύ περίεργες; ήσαν αι όμιλοισι; κούζλα; που έφτιασαν άλλοτε ό Γερμανός; Κνάους;. Τό περίεργότερο; όμως; από όλα τα αυτόματα ήταν ό Σα τ ρ ι κ ο π α ί κ τ η ς, του Ούγγρου μηχανικού και ποιητού Κέρμπελεν (1781—1804). Ο Σα τ ρ ι κ ο π α ί κ τ η ς; ήτο περιβεβλημένος; Περιοικην ένδυμωσιάν και καθόταν μπρός; σ' ένα τραπέζι στο όποιον άπάνω ήταν τό Σα τ ρ ι κ ι ο ν. Μόλι; άρχιζε τό παιχνίδι, τό χέρι του αυτόματου σηκωνότανε άργά, έφερε στον πεσσο που έπερε να μετακινήση, τον έπαιρνε και τον έβριζε έκει που έπερε. Αν ό συμπαίκτη; του έκανε λάθος; έτε έπίτηδες; έτε από άπροσεξία; άμέσως; τό αυτόματο άρχιζε τον πεσσο που μετακινήθηκε και κ; και τον έβριζε στη θέση που έπερε, συγχρόνως; δέ κιντούσε τον συμπαίκτην του και κινούσε τό κεφάλι του σαν να τον έλεεινολογούσε για τό λάθος; του ! Κοντά στο αυτόματο ήτο κ; ένας; πίνας; με τό γράμματα του αλφάβητου και όσάκι; άπειτέιτο καμμιά; έρώτησι; πρός; αυτό, έδειχνε άμέσως; με τό δαχτύλο τα διάφορα γράμματα διά των όποιων συναρμολογείτο ή άπάντησί; του, πάντοτε λογική κ; έξυπνη !

Στην άρχη γεννηθήκε ή ύποψι; πώ; μέσα στο αυτόματο ήταν κρυμμένος; κάποιος; νάνος;. Όταν όμως; τό έβρισαν, είδαν δει ούτε

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν και σήμερον τὰς περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων και φαινομένων τηλεπαθείας ἀφηγήσεις τῶν κ. κ. ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου».

ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ

Ὁ κ. **Ἐμμανουὴλ Νικολάου**, κάτοικος Τζιτζιφιδῶν και πατήρ 6 τέκνων, μᾶς γράφει σχετικῶς τὰ ἀκόλουθα :

Πρὸ τριάντα ἐτῶν κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Σφακτηρίας και Πλαταιῶν. Στὸ μέρος αὐτὸ πρὸ τριακονταετίας δὲν ὑπῆρχαν παρὰ 5-10 σπίτια. Γύρω δὲ ὑπῆρχαν χωράφια κ' ἐρημιά.

— Ἐνα θερινὸ μεσημέρι, ἐνφ' ἐγὼ κ' ἕνας φίλος μου γυρίζαμε στὰ χωράφια, ἀκούσα ἔξαφνα μιὰ φωνή :

«Βρὲ Μανώλη ! Πάρε τὸ σακκάκι σου ἀπὸ χάμω !...»

Κάταξα νὰ ἰδῶ ποῖός φωνάζει, ἀλλὰ γύρω δὲν ὑπῆρχε κανεὶς και τὸ σακκάκι μου τὸ φοροῦσα. Μ' ἔπιασε τότε ἕνας ἀπερίγραπτος φόβος κ' ἀόχαια νὰ τρέξω πρὸς τὸ σπίτι μου. Μόλις ἔφθασα, ἀνοίξα τὴν πόρτα και μῆτχα στὴν αὐλή. Ἐκεῖ ὁμοῦ μ' ἐπερίμενε ἄλλη τρομάρα. Γύρω ἀπὸ ἕνα πηγάδι ποῦ ὑπῆρχε στὴν αὐλή, εἶδα νὰ χορεύουν ἀγνωστοὶ ἄνθρωποι και νὰ χτυποῦν διάφορα ὄργανα !...

Μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα. Λιποθύησα μ' ἐβρίκην, μ' ἔπλησαν στὸ σπίτι και κρεββατώθηκα ἀμέσως. Ἐμμεσα στὸ κρεβάτι τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ πῶ τί ἔπαθα. Τὰ ὄνειρά μου ἦσαν φρικιαστικά. Ἐπὶ ἕνα ἔτος διάφοροὶ ἀόριστοι φόβοι μ' ἔκαναν νὰ ὑποφέρω φρικτά.

Τέλος πέρασε καιρός, λησιμόνησα τὸ γεγονός αὐτὸ και συνήλθα. Δὲν σὰς διηγούμαι, κύριοι, τίποτε τὸ ὑπερβολικὸ. Στὸ Μεταξουργεῖο ποῦ μοῦ συνέβησαν ὅλα αὐτὰ, θὰ ὑπάρχουν και σήμερα ἄνθρωποι ποῦ θὰ τὰ θυμοῦνται καλά.

ΣΙ ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΑΙ

Σχετικὴ κάπως μὲ τὴν ἀνωτέρω εἶναι, κατὰ περιεργον σύμπτωσιν, και ἡ ἱστορία περὶ τῆς ὁποίας μᾶς γράφει ὁ ἐκ Πατρῶν κ. **Ἀργύρο Παπαδόπουλος**. Καὶ ἄλλοι δὲ πλὴν αὐτοῦ και τοῦ κ. Νικολάου μοῦ ἔστειλαν παραπληθεῖς ἀφηγήσεις περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων ποῦ ἐχόρευαν και ἐχτυποῦσαν διάφορα ὄργανα. Ἐπίσης κατὰ περιεργον σύμπτωσιν και δημῶδες ἑλληνικαὶ παραδόσεις περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων, ἀναφέρουν σχετικὰ παράδοξα φαινόμενα.

Μᾶς γράφει λοιπὸν ὁ κ. Ἀργύρο Παπαδόπουλος, ὅτι τὸν δεκαετίας ἑτάριον, εὐρισχόμενος εἰς τὸ χωριὸν Β. τοῦ Αἰγίου ἐξ οὗ κατάγεται, παρευρέθη σ' ἕνα γάμον ποῦ ἐγένετο ἐκεῖ.

Στὸν γάμον αὐτὸν εὐρισχοντο και οἱ ἀπαράιτητοι ὀργανοπαίκτηι, κληθέντες ἐξ ἄλλου χωριοῦ, δύο ὥρας ἀπέχοντος τοῦ προαναφερθέντος.

Περὶ τὸ ἔσπερας ὁ ἐπιστολογράφος μᾶς ἀιμακρύνθη τοῦ χωριοῦ μὲ ἄλλους γιὰ νὰ δρῶσιν ἀγριοποιοῦν. Ὅταν δὲ ἐγγύζαν στὸ χωριὸ τὴν νύκτα πλέον, εἶδαν ἀπέναντι στὸ ποτάμι, ποῦ χωρίζει τὰ δύο χωριά, πολλοὺς ἰσπεῖς νὰ προχωροῦν ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ὀργανοπαίκτης. Ὑπέθεσαν ἀρχικῶς πὸς εἶναι οἱ ὀργανοπαίκτηι και καλεσμένοι τοῦ γάμου τοῦ χωριοῦ Β. Ὅταν ὁμοῦ ἐγγύζαν στὸ χωριὸ βῆκαν τοὺς ὀργανοπαίκτης ἐκεῖ και ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν ἀπαιμακρύνθησαν καθόλου ἀπὸ τὸ χωριὸ. Τὸ παράδοξον αὐτὸ γεγονός γνωσθὲν στὸ χωριὸ ἐτροχέωνε βαδυνάτην ἐντύπωσιν.

γάνος, οὔτε βρόφος, χωροῦσε μέσα, και τὸ περιεργότερο, ὅτι δὲν εἶχε ἑλατήρια. Πὸς λοιπὸν ἐκινεῖτο αὐτὸ τὸ αὐτόματο ; Ὁ Κέμπελεν ὁμολόγησε πὸς τὸ κινεῖσε ὁ ἴδιος χωρὶς, ὁμοῦ νὰ πῆ και τὸν τρόπο. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ζατριοπαίκτης ἐκέρδιζε πάντοτε, ἐκτός ἂν ὁ ἀντίπαλός του ἦτο τέλειος παίκτης.

Ἐκτός τοῦ ζατριοπαίκτη τοῦ Κέμπελεν κατεσκεύασε κ' ἕνα ἄλλο αὐτόματο ποῦ ἔλεγε λέξεις και φράσεις ὀλοκλήρους ! Ὁ μηχανισμός του εἶταν ἐμὶ σφραγίστρα, μιὰ τραχεῖα ἀρτηρία κ' ἕνα στόμα καθὼς ἔλεγε ὁ Κέμπελεν. Δὲν ἠθέλε ὁμοῦ νὰ τὸν δειξῆ σὲ κανένα. Κατόπιν ὁμοῦ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ αὐτόματο του δὲν ἦταν ἀγυρτεία, ἔβγαλε ἕνα βιβλίον ἀπὸ 456 σελίδες και 27 εἰκόνες ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ὁ μηχανισμός τοῦ λόγου και περιγραφή μηχανῆς λαλοῦσης». Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὑπῆρχε πλήρης περιγραφή τοῦ λαλοῦντος αὐτομάτου του.

* *

Ἄξιον θαυμασμοῦ ἐπίσης ὅσον και τρομακτικὸν ἦτο και τὸ αὐτόματο τοῦ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει εἰς τὸν σοφῶν τοῦ μεσαίου-νοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφῆρσαν ἀφοῦ τὸν ἐδολοφόνησαν. Περὶ τοῦ αὐτομάτου αὐτοῦ γράφει ἐκτενῶς* εἰς τὸ περίφημον ρομάντζο του «Ὁ ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου» ὁ Γκοντφράν Μπαρό.

Τὸ αὐτόματο αὐτὸ ἦτο γυμνὸ και ἀπαράλλαχτο ὅπως εἶναι ὁ νεκρός στὸν τάφο του ὅταν ἔχη ἀρχίσει πειὰ ἡ σήψις. Φρικτὸν ἠγλαδὴ τὴν θῆαν, ἐν ἀποσυνθέσει και μὲ σκόληκας ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκαίμην διαφόρους κινήσεις, ἀπλῶνε τὰ χέρια του και μποροῦσε νὰ τρομάξῃ και τὸν πλέον τολμηρὸν ἄνθρωπον !...

Αὐτὰ περὶ αὐτομάτων. Σήμερον κατασκευάζονται μικρὰ αὐτόματα ἢ μᾶλλον παιχνίδια γιὰ τὰ παιδιὰ στῆ Γερμανία, στῆν Ἑλβετία και ἰδία στῆ Νυρεμβέργη. Ὁ Κοῦκλος



Α Δ Δ Η

Εἰν ἀνοϊξιάτινη βραδυά, γλυκεῖά και μυρωδάτη. Ἀνθίσανε ἡ τρανταφυλλιαῖς, ἀνθίσανε κ' οἱ βάτοι. Ὅλος ὁ κόσμος ἀγαπᾷ κ' ἀπ' τὴν ἀγάπη καιεῖ, Μόνον ἡ Μάρω κἀθεταί μονάχη της και κλαίει. Εἰς τοῦ σπιτιοῦ τὸν χαμηλὸν παράθυρον σκυμμένη. Τὸν μορφοῦν τὸν Μῆτρος της ἡ κόρη περιμένει. Τὸ μοσχαγέρι της νυχτιάς φουστὰ μὲς* στὰ μαλλιά της Ποῦ πέφτουνε κατὰμυαυρα, λυτὰ στῆν ἀγκυλιά της, Και τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλά μὲ φῶς τὴν περιγύνει Και σ' ἀσημένια φορεσιὰν ὀλάκερη τῆ ντύει. Εἰν ὠμορφη, κατὰλευκη μ' ὀλόμυαρο στεφάνι Κ' ἡ προσδοκία τοῦ Μῆτρος της μορφότερη τὴν κάνει. Λαχταριστὰ τὰ στήθια της ἀνεβοκατεβαίνουν Και τὸν ματιῶν της ἡ ματιαῖς μισοπνιγμέναις βγαίνουν Και στὸ σκοτάδι ψαχνουνε, τὸ μορφοῦν γυρεύουν... Μὰ βλέπουν μόνον τὰ κλαριά τῶν δένδρων ποῦ σαλεύουν.

Δέκα βραδυαῖς ἐπέρασαν κ' ὁ Μῆτρος δὲν ἐφάνη Κι ἀπ' τὸν καιῖο της ἡ Μαριὸ τὰ λογικά της χάνει. Κυττάζει τ' ὀλοστρόγγυλον, τὸ ὀλόφεργο φεγγάρι : «Πές μου, φεγγάρι σπλαχνικὸ ποῖγεις περίσσια χάρι, Ὁ Μῆτρος πὸς δὲν ἔρχεται ; μήν εἶνε σὲ δουλειά του ; Πές μου νὰ παρηγορηθῶ ποῦ χάνω τὰ φιλιὰ του. Μὴν κοιτάει στὸ στῶμα του, μὴν εἶνε ἀρρωστημένος ; Πές μου νὰ τρέξω νὰ τὸν βρῶ* μὲ ζήτησε ὁ καιῖμένος... Μ' ἂν ἄλλη ὁ Μῆτρος ἀγαπᾷ, μὰ τὰ λαμπρά σου κάλλη... Ἐσβῆστηκε ἡ φωνούλα της κ' ἔγυρε τὸ κεφάλι... Κι' ἀπήνησε ὁ ἀντίπαλος ἀπὸ τὸ δάσος : « Ἄλλη ! »

† Κ. Μάνος

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΔΗΚΥΘΟΝ,"

Ἄπ' τὸ σκοτάδι ἐβγήγαμε κ' οἱ δύο στὸ φῶς μιὰ μέρα Προσκυνηταὶ τῆς Ὁμορφιάς μ' εὐλάβεια και χρίσι, Κ' ἐβρέξαμεν, ἀκούοντας κάποιου βοασκοῦ φλογέρα Τὰ διψασμένα χεῖλη μας στῆς Καστολιάς τὴν βροσί.

Μὰ ἐκεῖ—ποῖός τῶλεγε ποτέ, νὰ μᾶς βασκάνῃ ἡ μοῖρα ; Και πήρες δρόμο ποῦ ὀδηγεῖ σὲ κόσμους ἀρωμάτων Κ' ἔμεινα μόνος στῆν ζωῆ μὲ μιὰ θλιμμένη λύρα Τραγουδιστῆς τοῦ πόνου μου και μάντις αἰνιγμάτων !

† Πέτρος Ζητουνιάτης

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Κόρη, στὸ γελαστὸ σου βλέπω μάτι— πῶχει πελάγους βάθος και μαγεῖα— ἀνέφραστη, γλυκεῖά μελαγχολία. σὰ νὰ ζητᾷ, σὰ νὰ μαντεύῃ κάτι.

Σὰν ῥόδο τοῦ Ἀπρίλη ποῦ σκεπάζει ἡ πρωινὴ και ἀσημένια πᾶχνη, ἔτσι λεπτῆ, ἀγνώστου πόθου ἀχνη, τὸ βελουδένιο πρόσωπό σου σκιάζει.

Ὁ ἥλιος ὅταν λάμψῃ στὰ λειβάδια, τὴν πᾶχνη θὰ σφαιρώσῃ σὲ πετράδια, μυριόχρωμα στοῦ λουλουδιοῦ τὰ χεῖλη.

Μὰ ἡ χρυσὴ σου καταχνιά ἐκείνη σταλαματιὰ δακρυῶν ἴσως γίνῃ εὐθύς ποῦ τῶνειρό σου ἀνατελεῖ.

Α. Προβελέγγιος

